

РЕШЕНИЕ

№ 1529

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2165** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Момина А., гражданин на П., срещу отказ за издаване на виза "С" от Посолството на Република България в П. от 21.01.2022 по заявление с рег.№ ISB 21000096/23.12.2021г.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Конкретизира се, че отказът не е мотивиран като от него не става ясно въз основа на какви данни е достигнато до основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, с пестеливото, че апликантът не доказва, че е член на семейството на гражданин на ЕС, както и че не е доказал, че притежава средства за издръжка, за което не е посочено нито едно доказателство. Не е изпълнено и служебното начало за изясняване на всички факти от значение за случая, не са изискани допълнителни данни. Основанието за отказ не кореспондира и с приложените писмени документи към заявлението – акт за брак с гражданин на ЕС, разрешение за пребиваване в РБ на съпруга, документи за издръжка от съпруга и че посещенията ще бъде поето именно от съпруга. Намерението на жалбоподателката е било да посети България, за да прекара време със съпруга си, аедно с малолетното си дете, по време на пребиваването е щяла да отседне в имота, осигурен от нейния съпруг. Прави искане за отмяна на отказа и връщане на преписката на органа за ново произнасяне по заявлението за виза със задължителни указания. Претендира разноски.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателката се

представлява от адв.И., който поддържа жалбата. Допълва, че тъй като жалбоподателката е член на семейството на гражданин на ЕС е следвало заявлението да бъде разгледана по специалния закон за влизане и пребиваване на територията на страната на гражданин на ЕС.

Ответникът по жалбата не изпраща представител, не изразява становище по делото.

Съдът след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 22.12.2021 г. в посолството на Република България в И., П., Момина А. гражданка на Република П. са кандидатствали за издаване на визи за краткосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1.Покана-декларация за частно посещение в Република България, подписана от А. М. А. 2.Удостоверение за регистрация на брак на Момина А. с М. А. А., сключен на 23 март 2019г.; 3. Декларация от В. М., че предоставя адрес на Момина А. в собствения си имот в [населено място]; 4.Застраховки, 5. Самолетни билети 6. Паспорт и разрешение за пребиваване в Република България до 19.06.2024г. на А. М. А., 7. Сертификат, че М. А., Момина А. и детето им са семейство 8. Извлечение от банкова сметка. Документите са преставени и в превод от жалбоподателя.

Към жалбата се представя копие от картата за продължително пребиваване в България на г-н А. М. А., съпруг на жалбоподателката, издаден от МВР

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците, Заповед № 3/04.01.2022г. на посланика на РБ в И. – П., с която М. Х. – първи секретар в посолството, завеждащ консулска служба, е определен с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Видно от приетото писмо изх. № 11166 от 31.05.2022 г., изготвено от Държавна Агенция „Национална сигурност”, агенцията не е осъществила съгласувателна процедура по подаденото заявление. Заявлението за виза е разгледано по електронен път чрез Националната информационна система и съответно по подаденото заявление няма писмено становище на ДАНС.

Административен Съд С. – град, I отделение, 6 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за връчване на отказа на жалбоподателката, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на

виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от първи секретар - завеждащ консулска служба към посолството на Република България в П., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н. С оглед изискванията на чл. 9г от ЗЧРБ и приложените заповеди оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

При издаването на административния акт е спазена и предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, чл. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му.

С обжалвания акт Момина А. е получила отказ за издаване на виза, като правно основание е посочено следното: " чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летище транзит и текст в допълнителни забележки: " Чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, вр. чл.17, ал.1, т.3 и 5 Н. – качеството на член на семейство на гражданин на ЕС (П.) не е доказано по надлежния ред. Заявлението се разглежда по ЗЧРБ. Апликантът не представя надлежни доказателства за притежаването на необходимите финансови средства за издръжка и напускане на страната“. Последното съдът приема като фактическо основание за отказа.

Съдът намира, че административният орган не е обосновал защо не кредитира представените от заявителката доказателства, защо е приел, че жалбоподателката не е доказала убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и най-вече фактическите основания за отказ не се подкрепят от представените доказателства. На първо място фактическото основание – че качеството на член на семейството на гражданин на ЕС (П.) не било доказано по надлежния ред се опровергава от приложеното копие на паспорт на съпруга, разрешението за продължително пребиваване, с посочено гражданство П. и сертификат за семейна регистрация. На второ място, че апликантът не представя надлежни доказателства за издръжка и за напускане на страната, се опровергава от извлечения от банковата сметка на съпруга, застраховка, покана-декларация, декларация от трето лице. Тези наведени факти и обстоятелства от заявителката иобщо не са проверени и обсъдени от органа, поради което отказът на точно тези фактически основания, при наличие на представени доказателства, е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл.10, ал.1, т.17.

Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визириания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая няма данни за съображения, които засягат националната сигурност, тъй като от една страна ДАНС е дала становище, че

съгласувателната процедура е осъществена от, а от друга страна - заявлението на апликантите не е за издаване на дългосрочна, а за краткосрочна виза.

В процесния отказ административният орган е приел за недоказано, че жалбоподателката е съпруга на лице, което е гражданин на ЕС (гражданин на П.), притежаващо удостоверение за дългосрочно пребиваване на територията на Република България, към датата на подаване на заявлението и на произнасянето на отказа. Следва да се има предвид, че в случая не е съобразена и нормата на § 1, т. 1, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза, като е въвела визираните в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки, "основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., Koushkaki, C-84/12, EU: C: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на заявителя и на канещото лице, който ѝ е съпруг. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус. В случая изложените от органа фактически основания се опровергават от доказателствата по преписката и отказът се явява немотивиран.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на процедурата, но при противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за ново произнасяне по заявлението и издаване на виза тип „С” на Момина А., при наличие на предвидените в закона предпоставки за това.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателката следва да бъдат присъдени претендираните със списъка по чл. 80 от ГПК. Доказано е, че жалбоподателката е направила разходи за 547, 85 лв., от които адвокатски хонорар 537, 85 лв. и 10 лв. платена държавна такса (договор, банков превод, фактура, вносна бележка).

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4, във връзка с чл. 173 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 6 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Момина А., гражданка на Република П., отказ за издаване на виза "С", издаден от първи секретар, завеждащ "Консулска служба" при Посолството на Република България в [населено място], Република П. по заявление с рег.№ ISB 21000096V/23.12.2021г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в [населено място], Република П. за ново произнасяне по заявление с рег.№ ISB 21000096V/23.12.2021г. на Момина А., гражданка на Република П. при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Момина А., гражданка на Република П. 547, 85 лв. (петстотин четирдесет и седем лева и осемдесет и пет стотинки) раноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: